

EN RETFÆRDIG BOLIGPOLITIK

BESTYRELSEN I BOLIGSELSKABERNES LANDSFORENING HAR FREMLAGT ET DEBATOPLÆG OM INTERN FÆLLES STYRKE OG FASTHOLDELSE AF INDBETALINGER (PÅ UDLØBNE LÅN!) I SEKTOREN... SÅ LAD OS BEGYNDE...

af Herman Nielsen

Baggrunden for oplægget er umindelige tiders laden stå til internt i sektoren med begunstige af gamle medlemmer frem for primært unge familier med boligbehov, hvis varetagelse kunne hjælpe dem, fremme sektoren og vores anseelse.

Hertil er de seneste år kommet et folketingsflertals forsøg på at ødelægge vores sektor ved at muliggøre salg af boliger og inddrage de midler, som sektoren som hjælp til god bolig i et velfærdssamfund skulle (prøve at) klare sine mange opgaver med. For nærværende taler vi om 8 mia. kr. og yderligere det dobbelte de næste tiår.

Oplægget

Jeg ser det på denne, dobbelte måde:

- På egne præmisser fint til det fremragende.
- Men egne præmisser holder ikke.

Ad a. På egne præmisser er det fremragende

Vi skal fremover (prøve at) fastholde egne indbetalinger i den almene sektor for at blive selv bærende og klare vores store og samfundsmæssigt vigtige opgaver, som er:

- skaffe billige og gode boliger, der også kan og skal vedligeholdes
- gøde for socialt engagement og hjælp
- initiere basalt demokrati

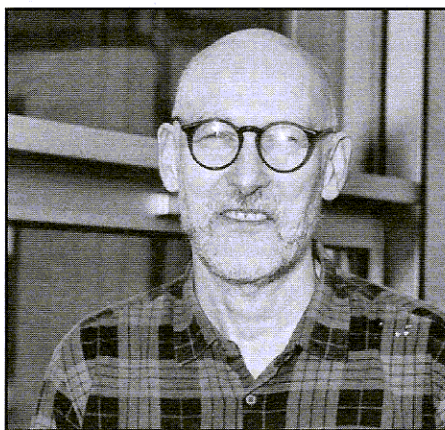
Det er store ord, men det er reelt disse ærinder, vi er ude i, og som vi skal nærme os andre mennesker med.

Det accepteres i oplægget at opgive den enkelte afdelings egenøkonomi (indtægter og udgifter skal ikke længe balancere lokalt) til fordel for en mere omfattende, indbyrdes ligestilling i sektoren.

Det burde som den selvfølgeligste sag af verden kunne blive sådan, men det kan det næppe.

Ad b. Men egne præmisser holder ikke

Vi har at gøre med en regering, der vil ødelægge den almene sektor helt til nedlæggelse. Sådan skal salgsforsøget forstås. Liberalisterne vil have marked og alles kamp mod alle, og de konservative eksisterer ikke mere som en elite af socialt engagerede og privilegerede traditionalister, der som den selvfølgeligste sag af verden vil hjælpe vanskeligt stillede, men som opkomlinge. Vi er yderligere i den prekære situation, at støttepartiets sociale engagement, der på den ene side entydigt glider sammen med regeringens forsøg på at reducere den politiske midter- og venstreside, som er vores traditionelle og skrumpende støtter, på den anden side også er forbundet med manglende forståelse for mange af vore beboeres (flygtninge og indvandrere) problemer.

Når vi har forhutlede områder med problemer, er det vand på regeringens mølle. Kan noget få etniske over- og undertoner, er regering og støtteparti på fremmarch. Det er de barske realiteter i dagens Danmark.

Hvorfor skulle et folketingsflertal undlade at tage flere penge ud over de 8 mia. kr. i sektoren, når vi yderligere siger, at vi vil prøve på at forhindre det for at styrke en sektor, det er imod? Der er meget ønskedrøm i denne naivitet.

Mit bud på forståelse

Oplægget er selvfølgelig lavet af de velstillede ansatte i vores sektor. Det bærer oplægget meget præg af helt til overvejelse om, hvad der er egen interesse og hvad sag. Vi beboere indbydes pludselig til »en frugtbar debat om mere retfærdige fonde« (s.2), hvor det er »meget vigtigt med en grundig og kvalificeret drøftelse af de mange problemstillinger« (s.8). Efter som beboere i årtier at være blevet marginaliseret til passive tilhørere til egne anliggender og for egne midler, så skulle det pludselig nu, hvor de helt store og uoverskuelige problemstillinger er på bordet, være muligt i større forsamlinger at diskutere og senere lade sig binde af langsigtede, fælles perspektiver frem for kortsigtet tildeling af latterlige prestige-goder?

Det er for naivt til at kunne tages alvorligt. Altså forbliver det forsøget på at forstå vores situation ud fra bolig, og hvad der ellers er – eller bør være – vigtigt for os.

I en dansk sammenhæng er det rigtigt, som fremlagt i BL-oplægget, at de rige aktuelt ud fra bolig men også ellers får mere og betalt af de (relativt) fattige, der dermed får et meget dystert fremtidsperspektiv. Det er en villet politik, som også gør sig gældende internationalt, hvor vi relativt fattige i Danmark så igen blot hører til de (meget) rige.

Vi må erkende, at vi er dem, der politisk accepterer en socialminister, der priser ulighed, og som for at bevare sin ministerløn trækker udsagnet tilbage, når statsministeren, som vi jo også accepterer, forlanger, at sådan noget siger man ikke højt

Som danskere rider vi med på verdens højeste boligforbrug (60m² pr. person) i en fremragende standard. Boligproblemet er for os for længst klaret, så andre vigtige emner burde få plads og ressourcer.

Vi rige, som globalt er relativt få, har omkring 15 gange så meget til rådighed som de fattige, der kan knokle for

meget små indtægter og lave vores traditionelle arbejde. Da kloden allerede med os få ved bordet miljømæssigt er voldsomt overbelastet, og mennesker i et antal meget større end os også vil have plads ved bordet, så er det store ord retfærdighed også på sin plads i en større sammenhæng end blot mellem os danske boligbrugere indbyrdes.

Det her handler om, hvorvidt flotte; men tomme ord (retfærdighed, retten til et værdigt liv, mangfoldighed, bæredygtighed osv.) skal tages alvorligt af os mennesker nu eller fortsat blot bruges som politiske floskler, mens mennesker så fortsat i indbyrdes kamp for at øge egne ressourcer (for os i Danmark ud i det absurde) kan yde det

ypperste for at lægger den klode, alle er afhængige af, øde.

Vi rige kan se det og må begynde at danne front, for at den langsigtede planlægning for bæredygtighed kan få sin chance. Det må der være mange mennesker i Danmark, der kan se, og som vil være med på en mulig organisering for det projekt. Så vil vores bolig også falde på plads.
